

УКРАЇНСЬКА МІСТИКА

Радій Радутний

ВАЖКА ЧОЛОВІЧА РОБОТА

Роман

 Богдан

УДК 82-312.9
ББК 84(4Укр)
Р 15

Серію «Українська містика»
засновано 2012 року

Багато скарбів ховають землі та води України, але трапився серед них один такий, що буквально сколихнув усю спільноту «чорних археологів». Ніхто достеменно не знав, що воно, але навіть чуток вистачило для того, щоб одночасно кілька зграй кинулися на пошуки загадкового скарбу – й суходолом, й вниз по Дніпру. Справжні бої влаштовували вони дорогою, з стріляниною, з жертвами, з потопленням кораблів та допитом полонених. Кров'ю й насильством позначався їхній шлях до мети, супроводжувався коханням та ненавистю, страхіттям та жахом — бо коли не вистачало сил у живих, вони гукали на допомогу і мертвих, і ненароджених... Багато моторошних відкриттів чекало на тих, хто вперше мав справу з цим бізнесом, тому що стерлися кордони між людськими та звірячими почуттями в його учасників. Не завжди вдавалося розрізнити, чи ще людина перед тобою, чи вже щось інше – бо не лише світ живих сколихнувся від тої чутки, але й дещо інше...

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора та видавництва.*

ISBN 978-966-10-2922-3 (серія)
ISBN 978-966-10-2872-1

© Радутний Радій, 2012
© Видавництво «Навчальна
книга – Богдан», 2012

— Кореспондент, кажеш? — запитав дядько у камуфляжі.

— Мені більш подобається термін «журналіст», — трохи криво посміхнувся гість. — Професійні нюанси, розумієте...

Розмова відбувалася біля столу, а стіл стояв просто неба, та ще у такому мальовничому куточку, що хоч зараз мольберт розставляй! На самому вершечку пагорба, вкритого зеленою молодого травичкою, та такою зеленою, що після зимової сірості аж очі різало. Сонце ледь-ледь піднялося над обрієм, промені його ще не сліпили та не підсмажували, а лише лагідно гладили обличчя, чи то змагаючись, чи то допомагаючи такому самому лагідному, свіжому вітерцю.

Це вже потім, місяці зо два спека випалить тут траву, вітер зірве з ланів хмари пилюки, трави вицвітуть й викинуть колючки — поки дійдеш, сто реп'яхів на штани почепиться... — а зараз, весною, на цьому пагорбі було настільки гарно, що й злазити не хотілося.

Та ще й краєвид! Ліси та лани, де зорані, де й покинуті, сади — де вже завітчані, де ще голі, будинки — де гарненькі та чепурненькі, а де й за-

недбані, ба, навіть й розвалені; могутня паша старого гранітного кар'єра — сходинка за сходинкою вниз, до ями, й кожна сходинка — для велетня, що ступає метрів на сто. І нарешті, завод.

Величезне, десятитисячне колись підприємство. Не мертво — де-не-де ще деруться в небо димки, серед цехів непосіхом їздять електрокари та вантажівки. Навіть маневровий тепловозик катає туди-сюди дві платформи. Щоправда, колись тих тепловозиків можна було рахувати десятками, дими перли з усіх труб, що хоч на метр піднімалися над дахами, а що вже гуркоту було!

Втім, нема біди без добра. Бо тоді над містом висіла суцільна руда хмара смогу та диму, сморід відчувався навіть тут, на пагорбі, й спати вночі було не дуже спокійно.

А зараз... зараз тут було, наче у санаторії. Лише трохи псувала пейзаж велика яма за кілька метрів від столу. І час від часу вітерець підкидав з неї ледь помітний запахок — ледь чутний, навіть не сморід, а сморідець. Та й той одразу ж розвіювався.

— А нам воно один чорт, — знизав плечима дядько. — Що журналіст, що кореспондент.

Говорив він взагалі мало й більше уваги приділяв мисці з борщем, аніж якомусь там гостеві. Добре, що хоч за стіл запросив та гукнув куховарці принести ще сніданок, бо було б і зовсім неввічливо.

В борщі якраз трапилась велика кістка, обвішана м'ясом, й дядько заходився біля тої знахідки.

сколихнула думка, що таран міг увігнатися якраз в днище їхнього корабля.

На глибокому місці.

Далеко від берега.

А потім, коли б на воді залишилися лише двоє-трое-четверо переляканих плавців (і це ще якби всім пощастило!) — Інженер би сплив й розстріляв всіх невдах із кулемета!

Бо на біса ж йому ще здався оцей кронштейн на рубці, якраз біля люка?!

Човен лежав майже на боці, й рубка стриміла не вгору, а навкоси — наче пень від напівповаленого столітнього дуба.

З заднього обтічника рубки стирчала сантиметрів на десять загнута трубка — не інакше, як перископ.

Передня частина рубки зиркнула на кореспондента тьмяними віконцями з товстого скла — наче звір бликнув очицями.

Юрій зробив коло навкруг рубки, знову підплив до корми й вправними рухами обкрутив навколо гвинта свою линву.

Повернувся.

Поплив кудись човнові під черево, посвітив ліхтариком і туди.

Кореспондент висів у воді, заморожено роздивляючись ворожу машину. Просто не вірилося, що тут, майже в Європі, у майже європейській та практично цивілізованій країні, знайшовся свій капітан Немо... на жаль, не з такими чистими

задумками, як його прототип. Та й «Наутілус» був якийсь карликовий...

І мертвий.

— Бом... Бом... Бом... — почулися поруч глухі удари.

Олександра аж підкинуло — але виявилось, що то Юрій кілька разів вдарив ручкою ліхтарика по перископу.

Звісно, ніхто і ніщо йому не відповіло.

— Бом... Бом... Бом...

Капітан погрюкав ще в двох місцях; востаннє — по самому гвинту, якого більше, мабуть, не остерігався. Але результат був той самий, й журналістові аж трохи полегшало.

Юрій вимкнув ліхтарик й на мить нерухомо завмер біля човна-потопельника, наче віддавши останню шану Інженерові... що для кореспондента так і залишився невідомим.

Олександр теж наблизився. Пояс з вантажами, що скинув йому з палуби Володимир, не був підібраний, й архімедова сила його відчутно тягнула вгору. Машиналино він схопився за перископ...

А наступної миті зойкнув (під водою це мало вигляд невеличкого вибуху з цілим оберемком повітряних пузирів) й блискавично відсмикнув руку.

Перископ повернувся!

Юрій миттю гайнув до нього, кинув побіжний погляд на гвинт — той, звісно, не ворухився, й знову ввімкнув свій ліхтарик.

Але очі... Боже мій, що ж воно сталося з її очима?

— Мій коханий... — дівчина припала до нього всім тілом. — Ти зміг. Ти підняв. Ти стільки зробив заради мене.

Мабуть, якийсь зв'язок поміж відчуттями ще зберігався, бо журналіст чітко відчував, що Олена бачить його, чує його, що з лівим коліном він таки напартачив, що щось негаразд у печінці, у легенях залишився слиз, а у шлунку — пісок; що права рука погано згинається, а ніготь на мізинці не закріпився і ось-ось випаде, що стояти по пояс в воді холодно, і страшенно хочеться, по-перше, пити, а по-друге — їсти, їсти, їсти...

Він здивовано підняв очі й зустрівся з Оленою поглядом.

Її очі видались пустими чорними ямами, на дно яких хтось насипав жарин.

Їсти! — бачилось у її погляді; їсти! — чулося у диханні; їсти! — відчувалось у кожному русі.

В Олександра спиною пробіг холодок. Це був не голод. Їй потрібно було життя. Життєва сила. Життєва енергія. З кого завгодно.

Журналіст та Олена зрозуміли це одночасно.

Але він не встиг навіть відсахнутись.

Дівчина відірвалася від артерії й облизала губи. З протилежного боку тим самим займалося ко-

шеня. Його життєва сила теж би згодилася... але скільки її там. Крихта! А от трохи північніше...

З-за моря, з-за вузького лиману котилися цілі вали життя. Люди. Тисячі. Десятки тисяч. Мільйони.

Мільйони років життя, якщо правильно поставити справу й не поспішати.

Дівчина посміхнулася й рушила вздовж піщаного берега. Вставало сонце, й пестило її своїми промінчиками. Море лагідно гладило п'яти. Слідом, як відданий та слухняний пес, бігло кошеня.

Перед ними відкривався весь світ.

Літературно-художнє видання

Серію «Українська містика» засновано 2012 року

РАДУТНИЙ Радій

ВАЖКА ЧОЛОВІЧА РОБОТА

Роман

Головний редактор *Богдан Будний*

Редактор *Ольга Радчук*

Обкладинка *Олега Кіналя*

Комп'ютерна верстка *Ірини Демків*

Технічний редактор *Оксана Чучук*

Підписано до друку 28.05.2012. Формат 70×92/32.

Папір друкарський. Гарнітура Galleon.

Умовн. друк. арк. 23,21. Умовн. фарбо-відб. 23,21.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, просп. С. Бандери, 34А,
м. Тернопіль, 46002

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48; 52-19-66

Радутний Радій

Р 15 Важка чоловіча робота : роман / Р. Радутний. —
Тернопіль : Богдан, 2012. — 624 с. — (Серія «Українська містика»).

ISBN 978-966-10-2922-3 (серія)

ISBN 978-966-10-2872-1

УДК 82-312.9

ББК 84(4Укр)

ISBN 9789661028721

9 | 789661 | 028721 |